

Karri Kokko

Varjofinlandia

ntamo

Varjofinlandia

Copyright © 2005 Karri Kokko
All rights reserved

Kansi: Karri Kokko

Layout: Jukka-Pekka Kervinen

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Alkuperäisjulkaisu Lasipalatsin Mediakeskus Oy:n Kirja kerrallaan -kustantamon ja Runoyhdistys Nihil Interitin poEsia-sarjassa 2005.

Toimituskunta: Leevi Lehto (vastaava), Tuula Hökkä, Aki Salmela,
Olli Sinivaara

ISBN 978-952-215-214-5

ntamo 2012

Karri Kokko

Varjofinlandia

www.ntamo.net

Pain sure brings the best out in people, doesn't it?

Bob Dylan

"The fun's over. The picnic's over.

Go mad. Commit suicide. There will be nothing left

After you die or go mad,

But the calmness of poetry."

Jack Spicer

Tämä on nyt lopun alkua. Tuntuu kuin olisin elänyt viimeisen vuoden maanalaista varjoelämää hengittäen lyhyin hengähdyksin virtuaali-ilmaa, joka tappaa minulta ilon ja valon ja kaikki maanpäälliset keijut ja haltiat. Saatoin joutua niin paniikkiin, etten saanut pistoketta irti seinästä tärisevillä käsilläni. Suussa maistui kummalliselle sähkölle ja kallio tärisi. Istuin pihalla toimimattomassa autonromussa ja itkin. Ukonilman mentyä ohi nukuin koko yön levottomasti ja nihkeän hikiäsesti. Kamalinta oli yöllä. Ei mee hyvin, katsoin kaikki ohjelmat ja tyhjää jää. Mä haluan ulos täältä. Voi jos voisin nyt nukkua. Mutta en uskalla ottaa nukahtamislääkettä kaljan takia. Mä meen sohvalle kärsimään. Stressi vituttaa. Oli luonnollisesti vaikeaa nousta aamulla sängystä ylös kun unirytmni on mennyt totaalisen sekaisin. Eli sen psykiatrin pitäisi kirjoittaa lisää lomaa ja B-todistus just nyt heti, etten joudu tyhjän päälle. Ja sairauslomaa on heinäkuun puoliväliin. Aivot yrittävät selvittää, mitä varten minä menen A-klinikan psykiatrille torstaina. Yritän tässä puuhata jotain ja kohta mennä sohvalle torkkumaan. Uni jäi lyhyeksi. Samoin peseminen, nytkin on viime suihkussa käynnistä yli

viikko. Jos ne nyt muutenkaan niin ihania ovat, mutta mun mielen ne saa aina raiteiltaan ja pelkkä ulosmeno alkaa tuntua suurelta tehtävältä. Tämän sairauden kanssa eivät rahahuolet ole lainkaan yhteensopivia. Olen koko ajan kauhean raivon ja kiukun vallassa, se on ollut jo vuosia normaalitilani, että ärsyynyn helposti, saan raivokohtauksia joita en hallitse ja lopulta jättäydyn yksin vetämään kamaa. Eihän tässä ole mitään tolkkua, jos tämä tällaiseksi menee. Olen hirveän surullinen ja lamaantunut. Kamaa tekee mieli, mutta en ole nyt repsahtanut, enkä aio. Pelaakohan työnantaja sellasta peliä, että odottaa mun murtuvan ja sanovan itseni irti? Perjantaina tuli nautittua alkoholia niin paljon, ettei enää tarvinnut muuta kuin toipua krapulasta koko loppuviikonlopun ajan. Juominen on oikeesti tylsää puuhaa, pari huippuu ritinää ja sitten turtaa tylsää. Olo oli epäviehättävä, tylsä ja lannistunut. Mä olen nykyään pahoillani aivan kaikesta. Kädet tärisivät ja piilouduin entistä syvemmmälle lippalakkini alle. Mitä mä teen, mun on pakko saada suklaata, mutta tämän näköisenä en kyllä voi kauppaankaan mennä. Näytin lievästi sanottuna räjähtäneeltä. Tänään on ollut järjettömän

yksinäistä. Silmätulehdus on hieman liehtynyt, parantunee tässä muutaman päivän sisällä, toivoakseni. Vedin eilen pitkästä aikaa kännit. Olokin on ollut oksettava. Makaan vain sängyllä.

Väsyttää. Alavatsaakin vihloo vähän väliä. Olen voinut pahoin lääkekuurin vuoksi. Join siideriä siihen pisteeseen asti, että sitä alkoi tulla jo korvista ulos. Ja jos vaatteet on huonot, on olokin epävarma. Mä en omista siistejä vaatteita, ja ainoat mustat suorat housutkin istuvat huonosti. En voinut muuta kuin ynistä ja vetää peittoa paremmin päälleni. Perjantaina olin jo hyvin ahdistunut. Vähän kuin olisi lihaksissa tai hermoissa joku paska häiriö.

Tuntuu taas kuin kaverit ei välittäis pätäkääkään. Muutenkin ollut vähän apea olo. Jos mun painajaiset oli lapsenakin näin kamalia, niin en ihmettele että miks aina aika ajoin pelkäsin nukkumaanmenoa. Näin viime yönä taas jotain ihan kipeetä unta. En saa mitään aikaan. Olen kovin, kovin väsynyt. Olen ollut huolissani ja peloissani, mutta en ole uskaltanut edes kirjoittaa siitä. Tuli vedettyä sellainen vanhan liiton tappokänni. Oon onnellinen, mutta masentunut. Tässä vaiheessa sitä kai vaan tajuaa, että ei se aina ole ulkoisista asioista kiinni, vaan joku

häiriö päässä. Miksi ei voida antaa nauttia elämästä, kun se kerrankin on kunnossa, vaan pitää pudota takaisin masennukseen? Ja se ahdistaa, se pelottaa. Nämä ovat täysin turhia päiviä, ainakin pilvisinä. Mikään ei ole hyvin, eikä mikään ole pysyvää. Nihkeän pakkomielteisen ja perverssin kammonsekaista on tuo yöelämäni. Räjähdysten etenemistä jäi vaan seuraamaan jonkinlaisella perverssillä mielenkiinnolla mikä oli läsnä tämänöisessäkin unessa ja sitä jopa toivoi lisää kammoa ja räjähdysten pysähtyminen unessa olisi itseasiassa ollut minulle, osallistujalle ja katsojalle, suuri pettymys. Toissayönä kyseessä oli avaruussukkula jossa tapahtui ydinräjähdys ja räjähdykset etenivät kokoajan valtavan aluksen toisiin osiin vaikka turvallisuussyistä radioaktiiviset ja saastuneet alueet suljettiin välittömästi. Sattui ylläluonnollisia tajuamisia ja unen maailma oli paranoidinen ja ikävän nihkeän likainen ja pakkomielteinen. Pesin kauheasti mattoja pakkomielteisesti ja kaikkia muitakin rääsyjä ja unessa oli sellainen kompuliivinen ja neuroottinen tunnelma kaiken aikaa. Nukuin huonosti. Olen hyvin hyvin uupunut. Hämähäkit, jopa hämähäkkiajatukset, saavat minut

“Voi elämä. Elämäni on absoluuttisen tylsää juuri nyt.
Takapihan nurmikkokin vihertää jotenkin apeasti.
Aamusta asti on sataa tihuttanut ja koko maailma on harmaa.
Itken ja luen, ja kirjoitan, ja itken ja kirjoitan.”

Varjofinlandia on kollaasi.
Varjofinlandia on netistä.
Varjofinlandia on runoutta.
Varjofinlandia on proosaa.
Varjofinlandia on monta ja yksi puhujaa.
Varjofinlandia soi ja sen soitto on suruista tehty.

Karri Kokon Varjofinlandia kuuluu 2000-luvun suomalaisen kokeellisen ja käsitteellisen runouden klassikoihin. Se julkaistiin alun perin Kirja kerrallaan -kustantamon ja Runoyhdistys Nihil Interitin poEsa-sarjassa 2005.

